

Posudek diplomové práce Anny Peštové „Mediální zobrazení intersexuality ve sportu“

Kontroverze kolem Caster Semenya, které byla věnována mediální pozornost během Mistrovství světa v atletice v Berlíně v roce 2009, veřejnosti znovu připomněla, že některé otázky týkající se pohlaví jsou hned pod povrchem dominantních společenských představ postavených na dualitě pohlaví a biologickém determinismu. V málokteré společenské doméně jsou tak relevantní jako právě ve sportu, kde je tělo centrem pozornosti. Anna se proto rozhodla zkoumat, jak se média vypořádala se subverzivním potenciálem této kontroverze, která mohla přinést genderové otázky do centra pozornosti, přičemž její východisko bylo, že se budou spíše podílet na udržování stávajícího mocenského uspořádání postaveném na potlačování jiných sexualit a genderových identit.

Po formální stránce práci jistě prospělo, že se rodila poměrně dlouho, neboť Anna se ke svému diplomovému projektu opakovaně vracela, jak jí to dovolily její jiné pracovní povinnosti. Práce je dobře strukturovaná a prakticky prostá běžných nedostatků typu překlepů, nekonzistencí v odkazování atd. Na dobré úrovni je také po stylistické stránce. Přerušování práce však bylo trochu problematické z hlediska procesního, protože byla dlouhá období, kdy jsem si jako vedoucí práce nebyl jist, zda bude vůbec dokončena. Na druhou stranu však musím ocenit pečlivost, s jakou se Anna vypořádala s mými komentáři.

Teoretická část je poměrně vycizelovaná a je na ní vidět, že Anna má dobře zpracované základy genderových studií a že načetla poměrně hodně mediální teorie, která je pro její práci také zásadní. Jak jsem již psal, její struktura je přehledná a logická, ale někdy by bylo na místě více explicitnosti ve formulování závěrů. To je patrné již u podkapitoly 2.1.1 Pohlaví, která je věnována pojmu pohlaví a v podstatě ukazuje, že pohlaví je sociálně konstruovaná kategorie sloužící k popisu těl, ale právě tento závěr se trochu ztrácí v jinak velmi relevantní diskusi různých modelů těl a výkladu propojení pojmů gender a pohlaví.

Empirická část začíná tradičně představením metodologických východisek a vlastní metody – kvantitativní obsahové analýzy, která je v mediálních studiích tradičním nástrojem pro podobný typ analýz. Uvítal bych ale také detailnější vymezení paradigmatu, ke kterému se autorka hlásí.

Úroveň jednotlivých částí analýzy se dost liší. Některé jsou velmi popisné (např. 3.2.1, 3.2.2), v jiných se autorka pouští do analýzy a zasazuje kvantitativní zjištění do kontextu odborného diskurzu (3.2.3, 3.2.4), kdy však nezdědka zapomíná správně odkazovat (např. str. 66: Fausto-Sterling, str. 67: Dreger, Harper, Fausto-Sterling). Asi nejanalytější je Anna až v závěru práce, ale ten by měl nabízet spíše souhrn dílčích analýz a hlavní zjištění, než samotnou analýzu. Celkově si myslím, že se

z analýzy dalo vytěžit mnohem více analytických vhledů, na což jsem se ve svých komentářích snažil tlačit, ale konečné slovo přenechám oponentce.

Celkově si myslím, že Anna odvedla solidní práci a navrhuji známku na hranici velmi dobře a dobře. Konečný výsledek se bude odvíjet od obhajoby práce.

Ing. Petr Pavlík, Ph.D.

12. 7. 2013

Vedoucí práce